

[Elgaard.]

der tyder på, at Atlantpagtpolitikken allerede er godt på vej til at nå sit mål: den afspænding af uroen i verden, som alene kan sikre en lang tids fredelig udvikling. Venstre kan derfor tiltræde regeringens vurdering af, hvad der endnu er tilbage at foretage, for at den nødvendige sikkerhedspolitik kan finde sin endelige form.

Fibiger: Jeg tror, det er meget nyttigt såvel for rigsdagens medlemmer som for befolkningen at få en så fyldig redegørelse for hele vort udenrigspolitiske og forsvarsmæssige stilling, som vi har fået her i dag, både af den højtærede udenrigsminister og af den højtærede finansminister. Det er jo en hel ny tid, en hel ny verden, der er ved at dannes, og dermed også en hel ny situation for Danmark, efter at vi har tilsluttet os Atlantpagten. Det kan måske knibe for nogle at forestå den ny tid, hvad måske ikke er så underligt, da Danmark ikke tidligere har været vant til at føre udenrigspolitik. Det er måske også naturligt, at man kan synes, at det går lidt hurtigt med forøgelsen af forsvarsudgifterne, fordi vi var indstillet, som vi var, på et tidligere tidspunkt, men heldigvis har det store flertal her i rigsdagen og i befolkningen indset, at det er nødvendigt, vi indleder en anden kurs i Danmark.

Vi har tilsluttet os Atlantpagten, og det behøver vi ikke at diskutere mere; den sag er afgjort. Der er stor tilfredshed fra vor side over, at man valgte den vej, så at vi ikke skulle være alene, men kom ind i de vestlige demokratiske staters forbund. Nu er vi med blandt de vestlige demokratier, og vi må tage vor andel i de ofre, der dermed følger. Det kan jo ikke være sådan, at vi tager alle fordelene ved at være med i denne alliance, medens det er de andre, der skal bære byrderne. Det ville efter min opfattelse være en ussel tankegang, om man mente, at vi kunne fortsætte på den måde.

Det forholder sig jo f. eks. sådan, at den tjenestetid, vi har her i landet, er den laveste nogetsteds, og er man med i en ring, er man med i en forening, eller hvad det nu er, må hver især påtage sig byrderne; også vi må være med til at bære byrderne ved den længere tjenestetid, men det er jo ikke alene af den grund, det er for Danmarks egen skyld, for når man har et beredskab, og når vi ofrer så mange millioner kroner om året derpå, er det bedre at ofre noget mere, så at vi får det beredskab, der er nødvendigt, for at mobilisering kan gennem-

føres, og for at vi kan tage det første stød, om der skulle ske noget.

Vi er med i Atlantpagten, vi er med til de møder, der holdes, og kan blande vor røst med de andres på lige fod, og jeg vil gerne fra vort partis side give udtryk for, at vi er særdeles tilfredse med den måde, såvel den højtærede udenrigsminister som den højtærede finansminister har varetaget vore interesser på ved konferencerne og givet udtryk for, hvad der var Danmarks stilling, både i Paris og i Rom.

Det er store summer, der bruges til vort forsvar i forhold til, hvad vi er vant til, men de betydelige beløb, der ofres, er efter vor opfattelse nødvendige, og derfor må det også slås fast, at de partier her i rigsdagen, der står bagved — socialdemokratiet, venstre og de konservative —, vil være med til at skaffe de midler tilveje, der er nødvendige. Man må tilstræbe, at erhvervslivets forhold herhjemme kan blive således, at det bliver muligt at få en indtjeningssevne, så disse ofre kan bæres.

Når man nu stiller forslag om en udvidelse af tjenestetiden m. m., er det klart, at alle helst vil undgå det, men da vi er længst tilbage, er jeg glad for, at det er sådan, at vi i dag kan slå fast, at det store flertal herinde er parat og beredt til at gå med dertil. Jeg vil gerne sige, som det er nævnt fra anden side, at når de unge mennesker skal ind og ligge i 18 måneder, må der gøres, hvad der gøres kan, for at tiden udnyttes på bedste måde for mandskabet, for at tiden kan blive brugt sådan, at det ikke skal kunne siges, at man bare ligger inde — for det ødelægger uhyre meget, hvis ikke tiden bliver optaget af noget, der også kan være nyttigt for de unge, når de kommer hjem.

Og når nu tjenestetiden skal udvides, vil jeg udtale det håb, at det ikke er noget, vi kan regne med skal være altid, men at de fredsbestræbelser, der er i gang, må lykkes, så at den tid kan komme, da vi igen lever under normale forhold, at ikke spændingen mellem øst og vest skal fortsætte, men at man må kunne prøve at finde hinanden. Jeg kan godt sige — det er der vel forøvrigt ingen, der er i tvivl om, og det kan vel alle her i denne sal give tilslutning —, jeg kan godt sige, at jeg er en hader af krig, men jeg er så realistisk indstillet, at jeg ikke mener, det er os muligt at holde os udenfor, hvis vi vil bevare vor frihed, vor selvstændighed; hvis vi ikke selv vil gøre noget, kan man ikke vente, at andre skal komme os til hjælp.